

การแปรทางภาษา: การแปรของภาษาอังกฤษ ในกลุ่มชาติพันธุ์กะเหรี่ยง

Received: 11 March 2020

Revised: 7 May 2021

Accepted: 20 May 2021

ปรภัทร คงศรี*

การแปรของภาษาอังกฤษได้มีการแปรในระบบภาษามาตั้งแต่ภาษาอังกฤษยุคเก่าจนมาถึงภาษาอังกฤษในยุคปัจจุบันที่เกิดจากผู้ใช้ภาษาต่างกลุ่มต่างท้องถิ่น รูปแบบของภาษาอังกฤษแต่ละสำเนียงมีรูปแบบที่แตกต่างกันซึ่งเป็นความหลากหลายของภาษาอังกฤษสำเนียงต่าง ๆ โดยเริ่มจากภาษาอังกฤษรูปแบบต่าง ๆ ที่ใช้ในยุคแรก ๆ และเป็นภาษาอังกฤษดั้งเดิม หลังจากนั้นได้ขยายกว้างข้ามทวีป ตลอดจนกลายเป็นภาษาที่สองและภาษาต่างประเทศที่ใช้ในทวีปเอเชีย ความหลากหลายของภาษาอังกฤษที่ใช้ในทวีปเอเชียถูกมองว่าปัจจัยหลักทางสังคมที่ทำให้เกิดการแปรของภาษาคือกลุ่มผู้ใช้ภาษาหลากหลายชาติพันธุ์ที่มีภาษาแม่เป็นของตนเอง จนเกิดเป็นภาษาอังกฤษสำเนียงเฉพาะของแต่ละกลุ่ม บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อนำเสนอทฤษฎีการแปรทางภาษาที่ช่วยในการอธิบายการแปรของภาษาอังกฤษ การจัดกลุ่มภาษาอังกฤษ การแปรของภาษาอังกฤษในกลุ่มประเทศเอเชีย พร้อมทั้งแสดงให้เห็นว่ามีการแปรคุณสมบัติทางภาษาอังกฤษและการแปรภาษาอังกฤษของกลุ่มชาติพันธุ์กะเหรี่ยงในประเทศไทย ซึ่งนำเสนอความแตกต่างของภาษากะเหรี่ยงและภาษาอังกฤษที่นำมาสู่ลักษณะการแปรทางคุณสมบัติและการผสมทางภาษาของภาษาอังกฤษโดยชาวกะเหรี่ยง แสดงถึงการเกิดภาษาอังกฤษสำเนียงกะเหรี่ยง

บทความวิชาการ

บทคัดย่อ

คำสำคัญ

การแปรภาษา;
การแปรของภาษาอังกฤษ;
กลุ่มชาติพันธุ์กะเหรี่ยง

* อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร วิทยาลัยแม่ฮ่องสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ติดต่อได้ที่:

Linguistic Variation: English Variation in Karen Ethnicity

Received: 11 March 2020

Revised: 7 May 2021

Accepted: 20 May 2021

Poraphat Khongsri*

The variation in the English language has changed in its system from the old English language to the modern English language caused by users in different languages and different dialects. The English features of each accent are different in a variety of English accents. At the beginning the English language in early era was used as an original English; after that it expanded across the continents, as well as becoming a second language and foreign language used in Asia. Regarding the diversity of the English language used in Asia, the group of multi-ethnic language users who have their own mother tongue was the main social variable which caused variation in the English language, when it became an English accent for each group. The purpose of this article is to present the theory of language variation which could explain the variation in the English language, English grouping, and the variation of English in Asian countries, as well as exploring how the English language has been changed in English language used by the Karen ethnicity in Thailand. Linguistic features of the Karen language and the English language are different leading to code-mixing and style shifting of the language characteristics of the English language used by the Karen. This eventually leads to an emergence of the Karen English accent.

Academic Article

Abstract

Keywords

linguistic variation;
English language variation;
Karen ethnicity

---

* Lecturer, English for Communication Program, Mae Hong Son College, Chiang Mai Rajabhat University, e-mail:

1. ความนำ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่มีการกระจายไปทั่วโลก การเรียนภาษาอังกฤษในอดีตมักจะถูกปลูกฝังว่าควร จะคำหนึ่งถึงสำเนียงที่เหมือนเจ้าของภาษาไม่ว่าจะเป็นภาษาอังกฤษสำเนียงแบบอเมริกันหรือภาษาอังกฤษ สำเนียงแบบอังกฤษ จึงอาจเป็นข้อจำกัดทำให้ผู้ใช้ภาษาคิดว่าการเรียนรู้ภาษาอังกฤษยาก จากความคิดและ ข้อจำกัดดังกล่าวมีการเปลี่ยนแปลงความเข้าใจของผู้ใช้ภาษาในปัจจุบันว่า การพูดภาษาอังกฤษเบื้องต้นอาจไม่ จำเป็นต้องให้มีสำเนียงเหมือนเจ้าของภาษา แค่ออกเสียงถูกและสามารถสื่อความหมายกับชาวต่างชาติได้ ความจริง อีกอย่างที่มีการใช้ภาษาอังกฤษได้ในพื้นที่ที่กว้างขึ้น ผู้คนเห็นความสำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อจะสื่อสาร ระหว่างกันเพิ่มขึ้นในพื้นที่ทั่วโลก จึงเกิดเป็นภาษาอังกฤษแบบสำเนียงต่าง ๆ จากเดิมเข้าใจว่าภาษาอังกฤษใน โลกนี้มีเพียงแต่ภาษาอังกฤษสำเนียงแบบอเมริกันและภาษาอังกฤษสำเนียงแบบอังกฤษ เมื่อมีผู้ใช้ภาษาจาก พื้นที่ต่าง ๆ ใช้ภาษาอังกฤษจึงเกิดการแปรของภาษาอังกฤษเพิ่มเป็นหลาย ๆ สำเนียง แต่ทั้งนี้ความแตกต่างของ สำเนียงก็ไม่เป็นปัญหาในการสื่อสารระหว่างกัน จากการศึกษาการแปรของภาษาอังกฤษพบว่าการแปรทาง ภาษาเกิดขึ้นมากมาย กลุ่มประเทศแอฟริกาเป็นอีกส่วนที่มีการศึกษาและพบการแปรของการใช้ภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะในเรื่องของการแปรที่เกิดจากการแทรกแซงภาษาแม่ เป็นลักษณะของการสลับภาษา (code-switching) ภาษาแม่ในภาษาอังกฤษ (Stell, 2010)

ภาษาอังกฤษที่ใช้อย่างกว้างขวางนั้นเกิดจากกลุ่มประเทศที่มีต้นกำเนิดของภาษาอังกฤษดั้งเดิม ได้แก่ ประเทศออสเตรเลีย แคนาดา นิวซีแลนด์ อังกฤษและสหรัฐอเมริกา (Kachru & Nelson, 2006) ซึ่งเป็นกลุ่ม ประเทศที่มีผู้ใช้ภาษาอังกฤษมากมายและหลากหลาย แต่เมื่อผู้คนสามารถเดินทางอพยพและแลกเปลี่ยน วัฒนธรรมก็เกิดการแพร่กระจายของภาษาอังกฤษไปในวงกว้างสู่พื้นที่ประเทศอื่นเพิ่มขึ้นในเวลาต่อมา กลายเป็น อีกกลุ่มประเทศที่มีการใช้ภาษาอังกฤษและเกิดแนวความคิดการปรับเปลี่ยนภาษาอังกฤษตามภาษาแม่ (L1) ดังนั้นจึง เป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้เห็นว่าภาษาอังกฤษที่ใช้สื่อสารกันไม่มีความเหมือนกันถึงแม้จะเรียกว่าเป็นภาษาอังกฤษ ก็ตาม ในความแตกต่างของผู้ใช้ภาษาจากหลายพื้นที่ยิ่งทำให้เกิดการเปลี่ยนของภาษาอังกฤษยิ่งขึ้น เรามักจะได้ ยินการกล่าวถึงภาษาอังกฤษหลากหลายสำเนียง เกิดเป็นปรากฏการณ์การเปลี่ยนแปลงและการแปรของ ภาษาอังกฤษ โดยเกิดจากผู้ภาษาที่อยู่อาศัยต่างพื้นที่และถิ่นฐาน หรือแม้แต่ภายในประเทศเดียวกันซึ่ง ประกอบด้วยกลุ่มประชากรต่างกลุ่มต่างชาติพันธุ์ต่างมีภาษาแม่เป็นของตนเองที่เป็นเอกลักษณ์แตกต่างกันไป เช่นชาวอเมริกันเชื้อสายจีนที่อาศัยอยู่ในนิวยอร์กพูดภาษาอังกฤษสำเนียงแตกต่างจากชาวนิวยอร์กโดยกำเนิด โดยการแปรของเสียงสระ [ɔ]-raising และ [œ]-tensing (Wong, 2007) การแปรของคำหลายพยางค์ที่ลงท้ายคำ ด้วย -er ที่มีลักษณะการใช้ภาษาและทำทางแตกต่างกันในภาษาอังกฤษสำเนียงออสเตรเลียโดยผู้ใช้ภาษาเชื้อสาย กรีกในประเทศออสเตรเลีย (Kiesling, 2004) นอกจากนี้ปรากฏการณ์การแปรของภาษาอังกฤษที่เกิดขึ้นในเอเชีย พบมีการตัดเสียงพยัญชนะเสียงกัก /-t, -d/ (coronal stop deletion) ที่เป็นเสียงควมท้ายคำในภาษาอังกฤษที่ ใช้ในประเทศจีน (China English) ภาษาอังกฤษในฮ่องกง (Hong Kong English) และภาษาอังกฤษในเวียดนาม (Viet Nam English) (Edwards, 2016) เป็นปรากฏการณ์การได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่สู่ภาษาอังกฤษ ส่งผลให้ ภาษาอังกฤษมีสำเนียงแตกต่างออกไป ฉะนั้นการรับรู้ภาษาที่สองอาจมีการปรับเปลี่ยนไปจากภาษาตั้งเดิม และ จากการที่ผู้เขียนได้มีโอกาสใกล้ชิดและทำงานร่วมกับกลุ่มชาติพันธุ์บางกลุ่มในภาคเหนือของประเทศไทย โดยเฉพาะกลุ่มชาติพันธุ์กะเหรี่ยง ทำให้ผู้เขียนมองเห็นว่าสังคมของกลุ่มชาติพันธุ์กะเหรี่ยงในปัจจุบันเรียนรู้ที่จะ เปิดรับการติดต่อสื่อสารกับกลุ่มภายนอก รวมถึงมีโอกาสได้ใกล้ชิดกับชาวต่างชาติ และให้ความสำคัญกับการ

เรียนรู้ภาษาอังกฤษมากขึ้น จึงมักได้ยืมการพูดภาษาอังกฤษที่แปรไปจากสำเนียงภาษาอังกฤษของคนไทย ดังนั้นบทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่ออธิบายการแปรของภาษาอังกฤษจนเกิดเป็นภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีความแตกต่างทางสำเนียงต่าง ๆ ตลอดจนการแปรของภาษาอังกฤษของผู้ใช้ภาษากลุ่มชาติพันธุ์กะเหรี่ยงในประเทศไทย และนำเสนอการแปรคุณสมบัติทางภาษาที่ทำให้เห็นว่ามีสำเนียงเฉพาะ ศึกษารูปแบบของภาษาอังกฤษและการแปรภาษาอังกฤษในกลุ่มชาติพันธุ์กะเหรี่ยง โดยนำทฤษฎีการแปรทางภาษา และการแปรคุณสมบัติทางภาษามาอธิบาย นอกจากจะให้ความรู้ทางด้านการแปรของภาษาอังกฤษและภาษาอังกฤษหลากหลายสำเนียงของกลุ่มผู้ใช้จากความแตกต่างของกลุ่มชาติพันธุ์แล้ว ยังทำให้เห็นความสำคัญของกลุ่มภาษาอังกฤษสำเนียงใหม่ และจัดได้ว่าเป็นภาษาอังกฤษกลุ่มใหม่ (new Englishes) ที่ปรากฏขึ้นเป็นส่วนหนึ่งของความหลากหลายของภาษาอังกฤษ และเพื่อให้เห็นว่าภาษาอังกฤษสำเนียงแบบกะเหรี่ยงเป็นภาษาอังกฤษสำเนียงใหม่ที่ปรากฏในประเทศไทย เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาภาษาอังกฤษสำเนียงแบบกะเหรี่ยงต่อไป

2. ทฤษฎีการแปรของภาษา (language variation: dialect variation)

ทฤษฎีการแปรทางภาษา (language variation) เป็นทฤษฎีการศึกษาภาษาศาสตร์เชิงสังคม (sociolinguistics) ที่แสดงให้เห็นความเกี่ยวข้องของภาษาและสภาพทางสังคม ไม่ว่าจะเป็นความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับเพศ (language and gender) ภาษากับกลุ่มเชื้อชาติ (language and ethnic group) ภาษากับระดับชั้นในสังคม (language and social class) ภาษากับบริบท (language and contexts) เป็นต้น จากการศึกษาของนักภาษาศาสตร์เชิงสังคม คือทรัดกิลล์ (Trudgill, 1995) ทำให้เห็นกระบวนการการแปรและเปลี่ยนแปลงทางภาษาในความสัมพันธ์ระหว่างสังคมต่าง ๆ เกิดการใช้และการแปรของภาษาที่ใช้ ดังนั้น การแปรทางภาษา (language variation) เป็นผลของการใช้ภาษาและปรากฏการณ์ทางธรรมชาติของระบบไวยากรณ์ระหว่างมีการใช้ภาษาในระหว่างการสนทนาในช่วงเวลาของชีวิตซึ่งระบบทางภาษาของผู้ใช้แต่ละคนอาจมีการแปรและปรับเปลี่ยน (Labov, 1972) ทฤษฎีการแปรทางภาษามีแนวคิดที่ว่าผู้ใช้ภาษาหนึ่งคนสามารถพูดภาษาเดียวกันด้วยการใช้รูปแบบ ถ้อยคำและสำเนียงที่แตกต่างกันเกิดเป็นลักษณะของภาษาย่อย (dialect) ที่เกิดขึ้นภายในภาษานั้น ภาษาที่ใช้ร่วมกันมีแบบแผนและเอกลักษณ์ของกลุ่มสังคมเดียวกัน ผู้ใช้ภาษาหนึ่งคนที่อยู่ในกลุ่มสังคมและใช้ภาษาเดียวกัน แต่ไม่สามารถพูดเหมือนกันในสถานการณ์และมีวัตถุประสงค์เดียวกันทั้งหมด ความแตกต่างภายในตัวผู้พูดของคนคนหนึ่งและมีวิธีการพูดแบบใดแบบหนึ่ง ลักษณะแบบนี้เป็นภาษาเฉพาะบุคคล (idelect) ซึ่งแน่นอนว่าแม้แต่บุคคลคนเดียวอาจจะไม่สามารถออกเสียงหรือใช้สำเนียงแบบเดียวกัน อาจมีการเปลี่ยนแปลงไปตามสถานการณ์ต่าง ๆ ตามบริบทตัวแปรทางสังคมด้านอาชีพ เพศ อายุ การศึกษาและถิ่นที่อยู่อาศัย ความแตกต่างที่เกิดขึ้นในภาษาเดียวกันมีหลายรูปแบบ เช่น ความแตกต่างของการใช้ภาษาถิ่น (regional dialect) ภาษาที่ใช้ในเฉพาะกลุ่มอาชีพ (occupational dialect) หรือภาษาของแต่ละระดับชนชั้น (social class dialect หรือ sociolect) (Wardhaugh, 1992; 2006, p. 135) ถึงแม้จะอยู่ในสังคมที่ใช้ภาษาเดียวกัน แต่สำหรับบางคนแสดงออกซึ่งลักษณะทางภาษาไม่เหมือนกัน จึงเป็นการใช้ภาษาที่แปรไปขึ้นอยู่กับแต่ละคน เช่น การอยู่ร่วมกันในสังคมที่ใช้ภาษาอังกฤษ คำว่า car /kɑːr/ มักจะออกเสียงละเสียง /r/ เป็นเสียง /kɑː/ สำหรับสังคมที่ใช้ภาษาไทยร่วมกัน ยังมีความแตกต่างกันเรื่องของการออกเสียง ร และ ล ในคำว่า เรา (ดิยู ศรีนราววัฒน์ และชลธิชา บำรุงรักษ์, 2558, น. 199) หลายครั้งที่เราได้ยินบางคนออกเสียงเป็น ร ซึ่งถูกต้องตามหลักของคำในภาษาไทย และบ้างก็ได้ยินออกเสียงเป็นเสียง ล เป็น เลา แต่เมื่ออยู่ในบริบทนั้น ผู้ฟังก็สามารถคาดเดาได้ว่าผู้พูดทั้งสอง

ต้องการสื่อถึงคำว่า เรา ตัวอย่างนี้เป็นตัวอย่างการแปรเสียง ร ในภาษาไทย นอกจากการแปรของภาษาทั้งสอง ตัวอย่างที่เป็นการแสดงการแปรระดับเสียง การแปรเกิดขึ้นทุกระดับของภาษา ได้แก่ การแปรระดับคำ การแปรระดับโครงสร้าง การแปรระดับความหมายและการใช้ในบริบท รวมถึงการแปรด้านการเขียนและสะกดคำ

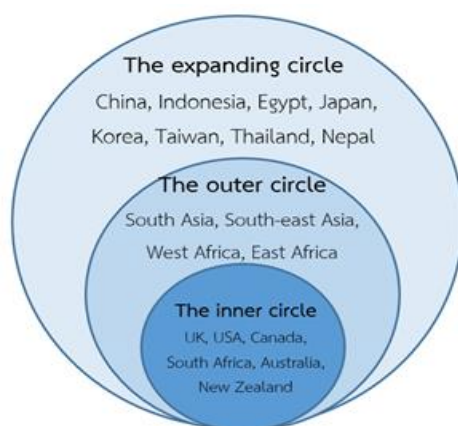
ความสนใจในการศึกษาการแปรของภาษา (language variation) มีนักภาษาศาสตร์ที่มีชื่อเสียงหลายคน ศึกษาเรื่องนี้ ที่ปรากฏชัดเจนในการศึกษาของนักภาษาศาสตร์เชิงสังคมอย่างลาบอฟ (Labov) โดยได้รับแนวคิดและหลักการจากนักภาษาศาสตร์ แล้วจึงนำมาประยุกต์และปรับใช้ในการศึกษาของเขาเอง โดยนำการศึกษาทางสังคมมารวมเข้ากับการศึกษาทางภาษาศาสตร์ในงานวิทยานิพนธ์ปริญญาเอก รวมทั้งในการศึกษาและการค้นพบอีกมากมาย โดยเฉพาะผลจากการศึกษาการแปรทางภาษาของผู้ใช้ภาษาในแถบ Lower East Side ของนิวยอร์ก หนึ่งในการศึกษาที่มีอิทธิพลต่อการศึกษาภาษาศาสตร์เชิงสังคม คือการศึกษา *Social Stratification of English in New York City* เป็นการแบ่งชนชั้นทางสังคมจากการออกเสียง /r/ โดยเก็บข้อมูลจากผู้ใช้งานจากห้างสรรพสินค้า 3 แห่งในนิวยอร์กที่มีความแตกต่างทางสถานะทางสังคม ได้แก่ ห้าง Saks Fifth Avenue เป็นห้างของกลุ่มชนชั้นกลางระดับบน มีกำลังซื้อของแพง ห้าง Macy's เป็นห้างของกลุ่มชนชั้นกลางระดับบนและห้าง S. Klein เป็นห้างของกลุ่มผู้ทำงาน โดยวิธีการถามคำถามเพื่อให้กลุ่มตัวอย่างตอบว่า “fourth floor” ผลปรากฏว่าการออกเสียง /r/ ในคำ “fourth floor” จำนวนมากกว่า สามารถบ่งชี้และระบุได้ว่าเป็นกลุ่มชนชั้นทางเศรษฐกิจระดับสูง ส่วนผู้ที่ออกเสียง /r/ จำนวนน้อยว่าเป็นกลุ่มชนชั้นที่มีสถานะทางเศรษฐกิจระดับล่าง (Hazen, 2010) แสดงให้เห็นว่าปัจจัยทางสังคมมีผลต่อรูปแบบโครงสร้างของภาษาหลังจากนั้น ลาบอฟได้สัมภาษณ์และศึกษาการเปลี่ยนแปลงทางภาษาและปฏิสัมพันธ์ภายในชุมชนภาษา (The speech community) (Hazen, 2010) เช่นเดียวกันกับข้อมูลของ (Bell, Sharma, & Britain, 2016, p. 1) กล่าวว่าการศึกษา social stratification of /r/ English in New York City เป็นการศึกษาพื้นฐานแรกๆ ของนักศึกษารัฐศาสตร์ในทางภาษาศาสตร์เชิงสังคม

3. รูปแบบภาษาอังกฤษนานาชาติทั่วโลก (varieties of English in the world)

หากจะกล่าวถึงภาษาอังกฤษ ต้องกล่าวถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษต่อประชากรโลกที่มีมายาวนาน ประชากรทั่วโลกที่มาจากต่างถิ่นต่างภาษาที่ต้องสื่อสารเชื่อมโยงกัน ต้องสามารถใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการเชื่อมความสัมพันธ์นั้นได้ ภาษาอังกฤษที่ใช้สื่อสารกันไม่ได้มีเพียงรูปแบบเดียวหรือลักษณะของภาษาอังกฤษที่มีแค่บรรทัดฐานเดียวเท่านั้น เมื่อเกิดการกระจายของภาษาไปทั่วโลก สิ่งที่เกิดขึ้นตามมาเป็นลักษณะของความหลากหลายทางภาษาอังกฤษ (varieties of English) และมีความแตกต่างภายในความหลากหลายของภาษาอังกฤษที่เกิดขึ้น ภาษาอังกฤษแบ่งออกเป็นช่วงๆ ตามยุคประวัติศาสตร์ ความเป็นมาของภาษาอังกฤษเริ่มจากยุคสมัยการใช้ภาษาตระกูลเจอร์แมนิก (Proto-Germanic language) มีภาษาต่างๆ ที่จัดอยู่ในยุคนี้ ได้แก่ ภาษาสันสกฤต อินดิก กรีก เปอร์เซีย โรมัน อเมริกัน ฯลฯ ยุคนี้เป็นจุดเริ่มต้นการเปลี่ยนแปลงภาษา เกิดการแปรเสียงพยัญชนะตามกฎ Grimm's law เสียง p กลายเป็นเสียง f เมื่อพิจารณาคำว่า father จากภาษาอังกฤษในยุคเก่า (old English ค.ศ. 449-1066) จนถึงสมัยภาษาอังกฤษยุคใหม่ (modern English ค.ศ. 1776-1997) การยืมคำในภาษาอังกฤษยุคเก่าได้ประยุกต์ใช้คำยืมจากภาษาละติน อย่างเช่นคำว่า ‘Saturday’ มาจากภาษาละตินเดิมว่า ‘sætern-dæg’ (Kirkpatrick, 2010, pp. 17-18) ต่อมาก็เกิดการเปลี่ยนแปลงของเสียงสระ นั่นคือ เกิดการเลื่อนของเสียงสระ (The great vowel shift) ในช่วงของยุคกลาง (middle English ค.ศ. 1066) และยุคก่อนสมัยใหม่ (early modern English ค.ศ. 1476) เช่น meet เสียงสระเดิมเป็นเสียง /e:/ เลื่อนเป็นเสียง /i:/ และ boot เสียงสระ

/o/ เปลี่ยนเป็นเสียง /u/ รวมถึงการเปลี่ยนระบบโครงสร้างไวยากรณ์ การเติม -(e)s หลังคำกริยาแทน -(e)th และ การใช้คำสรรพนามบุรุษที่สอง thou, thee, thy, thin แทนด้วย ye (ต่อมาใช้เป็น you), you, your, yours ในภาษาอังกฤษยุคปัจจุบัน เมื่อแบ่งกลุ่มภาษาอังกฤษตามยุคต่างๆ ภาษาอังกฤษยุคเก่าประกอบด้วยภาษาอังกฤษแบบอังกฤษ (British English) ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน (American English) ภาษาอังกฤษแบบแคนาดา (Canada English) ภาษาอังกฤษแบบออสเตรเลีย (Australia English) และภาษาอังกฤษแบบนิวซีแลนด์ (New Zealand English) ต่อมาเกิดภาษาอังกฤษแบบนานาชาติทั่วโลกซึ่งเกิดในยุคหลัง เช่น ภาษาอังกฤษสำเนียงแบบอินเดีย (Indian English) ภาษาอังกฤษสำเนียงแบบศรีลังกา (Sri Lankan English) ภาษาอังกฤษสำเนียงแบบแอฟริกา (African English) ภาษาอังกฤษสำเนียงแบบสิงคโปร์ (Singapore English) ภาษาอังกฤษสำเนียงแบบมาเลเซีย (Malaysia English) ภาษาอังกฤษสำเนียงแบบญี่ปุ่น (Japanese English) รวมทั้งภาษาอังกฤษที่ใช้ในประเทศไทย (Thai English) ก็จัดว่าเป็นภาษาอังกฤษอีกรูปแบบหนึ่ง นอกจากนี้การแบ่งกลุ่มภาษาอังกฤษมีการแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มตามรูปแบบของคาครูและเนลสัน (Kachru & Nelson, 2006) ดังแสดงในภาพที่ 1

ภาษาอังกฤษปัจจุบันมีการนำไปใช้ในการสื่อสารเป็นที่แพร่หลาย จากที่เป็นภาษาอังกฤษแบบดั้งเดิมเมื่อมีการแผ่ขยายสู่แต่ละพื้นที่ทำให้เกิดความหลากหลายของภาษาอังกฤษ มีความแตกต่างในเรื่องของสำเนียง ดังนั้นจึงมีการแบ่งกลุ่มภาษาอังกฤษที่ใช้อยู่เป็น 3 กลุ่มใหญ่ ได้แก่ กลุ่มภาษาอังกฤษแบบดั้งเดิมเป็นกลุ่มผู้ที่พูดภาษาอังกฤษสำเนียงภาษาอังกฤษแท้และเป็นกลุ่มที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ (English as first language) กลุ่มต่อมาเป็นกลุ่มภาษาอังกฤษที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง หมายความว่ากลุ่มผู้พูดมีภาษาแม่ที่สื่อสารในกลุ่มอยู่แล้ว แต่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาทางการและเป็นภาษาที่สอง (English as second language) และกลุ่มที่สามเป็นกลุ่มผู้พูดที่ประกอบด้วยภาษาแม่และประกอบด้วยภาษาถิ่นที่หลากหลาย การสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษจึงมีการผสมกับสำเนียงของภาษาถิ่นมากขึ้น ภาษาอังกฤษจึงเป็นภาษาต่างประเทศ (English as a foreigner language) พบการแบ่งกลุ่มภาษาอังกฤษของทั่วโลก (Kachru & Nelson, 2006) ดังภาพประกอบต่อไปนี้

ภาพที่ 1. Three Concentric Circles of Asian Englishes

(ดัดแปลงจาก *Asian Englishes Today: World English in Asian Contexts*, 2006, p. 14)

กลุ่มแรก กลุ่มประเทศ *inner circle* หรือกลุ่มประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษมาตั้งแต่ยุคเก่า นอกเหนือจากอเมริกาและอังกฤษเป็นพื้นที่ที่กลุ่มผู้ใช้ภาษาอพยพไป เกิดการกระจายทางภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาแม่ในกลุ่มออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ แคนาดาและกลุ่มแอฟริกาใต้ เป็นต้น กลุ่มที่สอง *outer circle* เป็นกลุ่มผู้ใช้ภาษาที่มีการถ่ายทอดทางด้านภาษา เช่น นักธุรกิจ นักการศึกษา รวมถึงผู้พูดสองภาษาซึ่งใช้ภาษาอังกฤษสำหรับวัตถุประสงค์

เฉพาะของตนเองทั้งขอบเขตภายในชาติหรือนานาชาติ กลุ่มที่มีการพูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง เช่น อินเดีย สิงคโปร์ ฟิลิปปินส์ ศรีลังกา ฮองกง มาเลเซีย รวมถึงแอฟริกาตะวันตก เช่น กานา ไนจีเรีย เป็นต้น กลุ่มประเทศที่อยู่ในกลุ่ม *expanding circle* จัดเป็นกลุ่มที่มีความหลากหลายทางภาษาถิ่นเดิมและใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ เช่น จีน ไต้หวัน เกาหลี ไทย เป็นต้น ภาษาอังกฤษที่นำมาใช้อาจเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะหรือความจำเป็นสำหรับการสื่อสารระดับนานาชาติทางด้านธุรกิจและเศรษฐกิจ การใช้ภาษาอังกฤษระดับชาติอาจจะเพื่องานวิชาการ สื่อและงานอาชีพเท่านั้น ภาษาอังกฤษที่ใช้ในกลุ่มนี้จึงมีลักษณะของภาษาที่เปลี่ยนแปลงไปได้อย่างรวดเร็ว ลักษณะของการเปลี่ยนแปลงทางภาษาเกิดขึ้นจากปัจจัยที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงและลักษณะของภาษาที่เปลี่ยนแปลง

4. การแปรของภาษาอังกฤษในกลุ่มประเทศเอเชีย

(English language variation: Asian English)

กลุ่มประเทศเอเชียเป็นกลุ่มที่ภาษาอังกฤษแพร่ขยายเข้ามาในภายหลัง จึงจัดเป็นกลุ่มที่นำภาษาอังกฤษเข้ามาใช้ในฐานะภาษาที่สองหรือในฐานะภาษาต่างประเทศ เมื่อมีการสัมผัสภาษาถิ่นของแต่ละถิ่นซึ่งเป็นภาษาแม่ของตนเอง ก็จะส่งผลต่อการรับภาษาที่สองและภาษาต่างประเทศ ทำให้ภาษามีการเปลี่ยนแปลงไปจากภาษามาตรฐาน ดังนั้นชาวเอเชียที่เกิดและมีชีวิตเติบโตในประเทศ รวมถึงใช้ภาษาตามถิ่นของตนเองตั้งแต่เกิด เมื่อพยายามเรียนรู้ภาษาอังกฤษจึงมีแนวโน้มว่าอาจไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเหมือนกับภาษาอังกฤษมาตรฐาน แต่ก็ไม่ได้รวมถึงผู้ใช้ภาษาอังกฤษที่มีการเกิดในประเทศ แล้วมีการย้ายไปอยู่อาศัยในแถบประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารในชีวิตประจำวันภายหลัง เมื่อเปรียบเทียบการใช้ภาษาอังกฤษของบุคคลทั้งสองกลุ่มค่อนข้างมีความแตกต่างกัน ซึ่งมีปัจจัยหลายอย่างที่น่าจะนอกเหนือจากเหตุผลที่กล่าวมาทำให้ภาษาอังกฤษของผู้ใช้แตกต่างกัน ทั้งเรื่องของระยะเวลาการศึกษาภาษา ความชำนาญและพื้นฐานทางเชื้อชาติและชาติพันธุ์ กลุ่มประเทศเอเชียประกอบด้วยหลายประเทศ สำเนียงภาษาอังกฤษจึงมีชื่อเรียกตามสำเนียงของท้องถิ่นนั้น ภาษาอังกฤษที่เกิดขึ้นในกลุ่มประเทศเหล่านี้เปลี่ยนแปลงได้อย่างรวดเร็ว เกิดการผสมระหว่างภาษาแม่หรือภาษาถิ่นกับภาษาอังกฤษ และกระบวนการเปลี่ยนแปลงทางภาษาของกลุ่มเอเชียก็มีลักษณะภาษาอังกฤษแบบเอเชีย (Asian Englishes) ประเทศในแถบเอเชียจะปรากฏอยู่ในกลุ่มที่สองและกลุ่มที่สาม นั่นคือใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองและภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ การแพร่ขยายของการใช้ภาษาอังกฤษและการใช้ภาษาที่แปรไปจากภาษาอังกฤษมาตรฐาน ไม่ว่าจะภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน (American English) หรือภาษาอังกฤษแบบอังกฤษ (British English) ประเทศกลุ่มที่สอง (the outer circle) ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง เช่น สิงคโปร์ มาเลเซีย อินเดีย เป็นต้น ประชากรผู้ใช้ภาษามีเชื้อชาติหลากหลาย แต่มีบางส่วนใช้ภาษาอังกฤษ ถึงแม้ประเทศเหล่านี้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง แต่ในบางบริบทและบางสถานการณ์ก็ยังคงใช้ภาษาถิ่นเป็นภาษาแม่

ภาษาอังกฤษสำเนียงแบบสิงคโปร์ (Singlish) ประเทศสิงคโปร์เป็นประเทศหนึ่งในเอเชียที่มีความหลากหลายของเชื้อชาติและการอพยพจากต่างประเทศ มีการใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาทางการ แต่มีประชากรจำนวนมาก มีความแตกต่างในเรื่องของเชื้อชาติ เช่น มาเลย์ จีนและทมิฬ ล้วนมีพื้นฐานของภาษาถิ่น ทำให้เกิดการแทรกแซงของภาษาถิ่นในภาษาอังกฤษ เป็นการลดความเป็นทางการของภาษาอังกฤษลง ภาษาอังกฤษที่ชาวสิงคโปร์ใช้จึงเกิดเป็นภาษาอังกฤษสำเนียงแบบสิงคโปร์ (Singlish)

ภาษาอังกฤษสำเนียงแบบมาเลย์ (Manglish) ประเทศมาเลเซียเป็นประเทศที่มีพื้นที่ติดต่อกับประเทศสิงคโปร์ มีลักษณะที่คล้ายกันคือมีประชากรหลายเชื้อชาติ ภาษาเดิมที่ใช้กันเป็นภาษาทางการและเป็นภาษาหลักคือภาษามาเลย์ (Malay) แต่เมื่อยุคสมัยเปลี่ยนแปลง ภาษาอังกฤษแพร่หลายมากขึ้นมีอิทธิพลเข้าสู่โครงสร้างทางการศึกษา นอกจากในส่วนของทางการศึกษาแล้ว ยังมีความสำคัญในทางธุรกิจ การปฏิสัมพันธ์ทางสังคม กลายเป็นการสื่อสารแบบกว้างขึ้นสู่ระดับนานาชาติ ประชากรมาเลเซียจึงได้ส่งลูกหลานไปศึกษาต่อต่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็นประเทศอังกฤษ อเมริกา หรือออสเตรเลีย จนในปัจจุบันมีวิทยาเขตของสถาบันการศึกษาและสถาบันความร่วมมือกับต่างประเทศจัดตั้งขึ้นที่ประเทศมาเลเซีย ส่งผลให้การใช้ภาษาอังกฤษแพร่หลายมากขึ้น ไม่เพียงแต่ในองค์กรทางการศึกษา แต่รวมไปถึงองค์กรทางสังคมอื่น ๆ ภายนอกประเทศมาเลเซีย ด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงอาจเป็นไปได้ว่าชาวมาเลย์ใช้ภาษาอังกฤษที่แปรไปจากภาษาอังกฤษมาตรฐาน ทำให้เกิดเป็นภาษาอังกฤษสำเนียงมาเลย์ (Manglish) อย่างที่ทราบว่ามีผู้ใช้ภาษาในประเทศมาเลเซียประกอบด้วยคนหลายเชื้อชาติ ไม่ว่าจะเป็นเชื้อสายจีน-มาเลย์ อินเดีย ซึ่งมีภาษาพื้นเมืองเป็นพื้นฐานเดิมอยู่แล้วหลายภาษา เมื่อมีการสื่อสารภาษาอังกฤษก็อาจจะยังไม่ทิ้งพื้นฐานของภาษาแม่ (mother tongue) (Vu, 2012)

นอกจากภาษาอังกฤษทั้งสองสำเนียงข้างต้น ทั้งภาษาอังกฤษแบบสิงคโปร์และภาษาอังกฤษแบบมาเลเซีย ซึ่งเป็นประเทศที่มีพื้นที่ติดต่อกันและการเปลี่ยนแปลงทางภาษาเกิดจากความหลากหลายของกลุ่มชาติพันธุ์ ประเทศบรูไนก็มีลักษณะไม่ต่างไปจากประเทศสิงคโปร์และมาเลเซียที่ประกอบด้วยกลุ่มชาติพันธุ์และกลุ่มพื้นเมืองหลากหลาย กลุ่มประชากรหลักที่มีจำนวนมากเป็นอันดับต้น คือกลุ่มมาเลย์ จีนและอินเดีย ดังนั้นภาษาแม่ของแต่ละกลุ่มก็ล้วนใช้แตกต่างกัน ประกอบด้วยภาษามาเลย์ ภาษาจีน ภาษาอินเดีย ภาษาอารบิกและอื่นๆ อีกหลายภาษา แน่หนอนว่าด้วยกลุ่มเชื้อชาติของประชากรเป็นกลุ่มเดียวกับประเทศสิงคโปร์และมาเลเซีย **ภาษาอังกฤษสำเนียงแบบบรูไน (Brunei English)** ก็อาจจะมี ความต่างกันไม่มากนัก

ภาษาอังกฤษสำเนียงแบบฟิลิปปินส์ (Philippine English) ประเทศฟิลิปปินส์เป็นประเทศหนึ่งที่มีเกาะหลายพันเกาะ รวมทั้งภาษามากมายหลายร้อยภาษา เพราะประกอบด้วยกลุ่มชาติพันธุ์มากมาย ภาษาอังกฤษในประเทศฟิลิปปินส์แตกต่างจากประเทศสิงคโปร์ มาเลเซียและบรูไนที่เป็นการรับอิทธิพลภาษาอังกฤษแบบอังกฤษ แต่เมื่อประเทศฟิลิปปินส์ได้ถูกสหรัฐอเมริกาเข้ามายึดอำนาจหลังจากประเทศสเปน ภาษาอังกฤษแบบอเมริกาถึงได้ถูกนำมาเผยแพร่ให้แก่ชาวฟิลิปปินส์ ภาษาทางการของฟิลิปปินส์ประกอบด้วย 2 ภาษา คือภาษาอังกฤษและภาษาฟิลิปปิโน (Filipino) ซึ่งเป็นภาษาท้องถิ่น เนื่องด้วยประเทศฟิลิปปินส์เคยเป็นอาณานิคมของสเปน ดังนั้นภาษาสเปนก็เป็นอีกภาษาหนึ่งที่ประชากรสามารถพูดได้นอกจากสองภาษาที่เป็นภาษาทางการ

สำหรับประเทศไทยมีภาษาไทยเป็นภาษาแม่และใช้เป็นภาษาราชการ ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศและมักจะไม่มีการใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันกันภายในครอบครัวหรือกลุ่มเพื่อน จึงทำให้ภาษาอังกฤษเกิดการแปรไปจากภาษาอังกฤษมาตรฐาน ลักษณะการแปรของภาษาอังกฤษที่พูดโดยผู้พูดชาวไทย เกิดเป็น **ภาษาอังกฤษสำเนียงแบบไทย (Thai English)** ที่มีความเป็น Thainess ผสมผสานในภาษาอังกฤษ ข้อมูลเบื้องต้นที่แสดงให้เห็นว่าเป็นลักษณะการแปรเปลี่ยนไปของภาษาอังกฤษ คือชาวไทยพูดภาษาอังกฤษด้วยสำเนียงไทย มีการออกเสียงหน่วยเสียงภาษาไทยแทนเสียงในภาษาอังกฤษ มักมีการใช้คำศัพท์ภาษาไทยแทนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ อาจเป็นลักษณะของคำยืมหรือการแทนเสียงเองโดยผู้ใช้ภาษา ลักษณะที่ปรากฏขึ้นจริงของการใช้ภาษานี้เป็นลักษณะที่ก่อให้เกิดการแปรที่สอดคล้องและเกี่ยวกับลักษณะการแปรทางโครงสร้างของภาษา ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของเสียง (phonology) คำศัพท์ (lexis) โครงสร้างไวยากรณ์ (syntax) และภาษาระดับข้อความหรือกระบวนการนำไปใช้ในการสื่อสาร (discourse) กระบวนการการใช้ภาษาในบริบท (contextualization)

processes) ทำให้เกิดการแปรภาษาอังกฤษของผู้ใช้ภาษาชาวไทย ประกอบด้วย 6 กระบวนการคือ การถ่ายโอนภาษาไทยในภาษาอังกฤษ (transfer) การแปล (translation) การเปลี่ยนคำ (shift) การยืมคำ (lexical borrowing) การผสม (hybridization) และการใช้คำซ้ำซ้อน (reduplication) เป็นต้น

การถ่ายโอนภาษาไทยในภาษาอังกฤษ (transfer) ภาษาไทยมีคำเรียกหน้าหน้าชื่อที่แสดงถึงมารยาทและการแสดงความเคารพด้วยระบบคำเรียกญาติ (kinship terms) ลำดับความเป็นพี่น้องหรือคำเรียกคนรู้จัก เช่น

ภาษาไทย	Thai English
ลุงคมสันต์	Uncle Khomsan
ป้านิภา	Aunt Nipa
คุณอดัม	Khun Adum

การแปล (translation) เป็นการแปลยืมภาษาไทยในภาษาอังกฤษ กลายเป็นบทแปลสำเนียงไทยในการกล่าวถึงบางสิ่งบางอย่าง สำนวนหรือวลีที่ไม่มีในภาษาอังกฤษ เช่น

So ends my biographical sketch from the early part of my life to the completion of *the sixth cycle of age*.

วลี *the sixth cycle of age* ต้องการสื่อถึงการครบรอบอายุ 72 ปี จึงแปลมาแบบภาษาไทย เป็น sixth cycle เพราะ a cycle เท่ากับ 12 ปี

การเปลี่ยนคำ (shift) เป็นการเปลี่ยนแปลงลีลาการเขียนแบบภาษาไทย โดยนำสำนวนหรือคำโบราณมาเขียนในภาษาอังกฤษ เช่น

Father inclined to favor his third wife. The old saying, “*new rice tastes better than the old one.*”

จากตัวอย่างบอกว่า พ่อเอนเอียงที่จะโปรดปรานภรรยาคนที่สามของเขา ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของโบราณไทยว่า *ข้าวใหม่ย่อมรสชาติดีกว่าข้าวเก่า*

การยืมคำ (lexical borrowing) เมื่อภาษาอังกฤษต้องใช้ในบริบทภาษาไทย บางคำไม่สามารถอธิบายได้ในภาษาอังกฤษ จึงมีการนำคำภาษาไทยมาใช้ในการแปล

Thai style omelete → Kai Cheo

ในบริบทของการพูดถึงไข่ทอดประเภทหนึ่ง ซึ่งมีกรรมวิธีการทำแบบไทย นั่นคือ *Thai style omelet* แต่พบว่าใช้คำ *Kai Cheo* แทน

การผสม (hybridization) คือการนำคำภาษาไทยมาผสมในประโยคหรือวลีภาษาอังกฤษ

A **farang** (foreigner) man

A big klong (canal)

การใช้คำซ้ำซ้อน (reduplication) เพื่อเน้นย้ำซึ่งพบในการซ้ำคำภาษาไทย มีการนำหลักการนี้มาใช้ในภาษาอังกฤษเช่นกัน

ภาษาไทย	Thai English
หลายหลายครั้ง	many many time
เหมือนเหมือนกัน	same same

นอกจากการแปรของภาษาอังกฤษที่เกิดจากกลุ่มชาติพันธุ์ในกลุ่มประเทศเอเชียแล้ว กลุ่มผู้ใช้ภาษาที่เป็นกลุ่มคนเชื้อสายเอเชีย (Asian descent) ที่อาศัยในต่างประเทศก็เกิดการแปรทางภาษาอังกฤษเช่นกัน กลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ ที่อาศัยในต่างประเทศอาจเป็นกลุ่มคนที่พ่อแม่ มีเชื้อสายเอเชีย ไม่ได้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ตั้งแต่กำเนิด ภายหลังคนกลุ่มนี้ย้ายที่อยู่อาศัยเพื่อศึกษาต่อ ทำงาน หรือไปอยู่ต่างประเทศ มีการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ภาษาอังกฤษที่ใช้ก็ยังคงไม่เหมือนกับภาษาอังกฤษของถิ่นนั้น ด้วยลักษณะทางภาษาที่เกิดขึ้นยังคงมีพื้นฐานและไม่ละทิ้งความเป็นภาษาแม่ที่ไม่ใช่ภาษาอังกฤษมาตั้งแต่ต้น ในความแตกต่างระหว่างภาษาที่อาจมีตั้งแต่ระดับเสียง คำ โครงสร้าง ความหมายและการใช้ภาษาในบริบททางวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน เมื่อมาเรียนรู้อีกภาษาจึงมีการนำภาษามาใช้ผสมผสานกัน

กล่าวได้ว่าภาษาอังกฤษในกลุ่มประเทศเอเชียที่มีหลากหลายกลุ่มหลากหลายชาติพันธุ์ ภาษาอังกฤษจึงมีรูปแบบแตกต่างกันขึ้นอยู่กับผู้ใช้ภาษา แม้ว่าภาษาอังกฤษดั้งเดิมที่ได้แพร่กระจายและสร้างอิทธิพลในแถบเอเชีย ก็ไม่สามารถกล่าวได้ว่าภาษาอังกฤษจะมีสำเนียงที่เหมือนกัน แต่อาจจะถูกสร้างเป็นภาษาอังกฤษคนละสำเนียงแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับภูมิหลังของภาษาแม่ที่นำมาปะปนกับภาษาอังกฤษ เกิดเป็นภาษาอังกฤษสำเนียงต่างๆ โดยมีกระบวนการทางภาษาที่ถ่ายทอดจากภาษาถิ่นเดิมสู่ภาษาอังกฤษในรูปแบบที่แตกต่างกัน ข้อสรุปดังกล่าวสอดคล้องกับส่วนหนึ่งในงานเขียนของเรเยส (Reyes, 2010, p. 403) กล่าวถึงความเกี่ยวข้องระหว่างภาษากับความเป็นชาติพันธุ์ในแวดวงการศึกษาและการวิจัยทางภาษาและสังคมว่า ข้อมูลของตัวภาษา (ภาษาอังกฤษ) มีการเชื่อมต่อและเปลี่ยนไปตามกลุ่มทางสังคม ด้วยการใช้อังกฤษได้มีการเปลี่ยนแปลงไปตามการใช้ภาษาของกลุ่มชาติพันธุ์และกลุ่มทางสังคมต่างๆ ด้วย

5. การแปรของคุณสมบัติทางภาษาของกลุ่มชาติพันธุ์ในกลุ่มประเทศเอเชีย

(The variation in linguistics feature of Asian ethnolects)

การแปรของคุณสมบัติทางภาษาของภาษาอังกฤษแบบต่างๆ ของกลุ่มชาติพันธุ์ในกลุ่มประเทศเอเชีย มีตัวอย่างให้เห็นลักษณะการแปรคุณสมบัติทางภาษาของภาษาอังกฤษสำเนียงแบบสิงคโปร์ ภาษาอังกฤษสำเนียงแบบมาเลเซียและภาษาอังกฤษสำเนียงแบบฟิลิปปินส์ ซึ่งแสดงให้เห็นชัดเรื่องการแปรทางภาษาอังกฤษจากกลุ่มผู้พูดที่มีความหลากหลาย ในหัวข้อนี้ผู้เขียนนำเสนอให้เห็นว่าภาษามีการแปรอย่างไร โดยเริ่มจากการแปรภาษาในระดับเสียง คำ ไวยากรณ์และการใช้ภาษาในบริบท

5.1 การแปรภาษาระดับเสียง (phonology)

ในการใช้ภาษาอังกฤษของชาวสิงคโปร์หรือ *ภาษาอังกฤษสำเนียงแบบสิงคโปร์ (Singlish)* มักมีการใช้ภาษาที่แปรไปจากภาษาอังกฤษมาตรฐาน (Vu, 2012, p. 42) ดังนี้

- (1) พยัญชนะเสียงกัก (stop) มักไม่ออกเสียงพ่นลม (aspirate) ในทุกตำแหน่งที่ปรากฏเสียง
- (2) เสียง /e/ ออกเสียงเป็น /t/ และเสียง /ð/ ออกเสียงเป็น /d/ ที่ปรากฏก่อนเสียงสระ เช่น คำว่า thin → /tin/; then → /den/ นอกจากนี้เสียง /ð/ ออกเสียงเป็น /f/ ที่ปรากฏในตำแหน่งท้ายคำ เช่น คำว่า breath → /breɸ/; breathe → /brɪf/
- (3) พยัญชนะกักเสียงก้องออกเสียงกลายเป็นเสียงไม่ก้อง ในตำแหน่งท้ายคำ เช่น /leg/ → /lek/
- (4) ไม่มีความแตกต่างของสระเสียงสั้น-ยาว เช่น คำว่า bit, beat → /bit/
- (5) ไม่ออกเสียงสระผสม (diphthongs) แต่จะออกเป็นเสียงสระเดี่ยว เช่น คำว่า face /feɪs/ → /fe:s/ และ goat /goʊt/ → /go:t/

ภาษาอังกฤษสำเนียงแบบมาเลย์ (Manglish) ที่เกิดจากการใช้ภาษาของกลุ่มผู้พูดหลากหลายเชื้อชาติในประเทศมาเลเซีย มีลักษณะการแปรทางเสียง เช่น

- (1) การรวมเสียง (merger) ของเสียงสระ
  - คำที่มีเสียงสระ /i:/ และ /ɪ/ ออกเป็นเสียงสระ /i/ เช่น คำว่า feel /fi:l/ และ fill /fɪl/ ออกเสียงเป็น /fi/ และ bead /bi:d/ และ bid /bɪd/ ออกเสียงสระเป็น /bid/
  - คำที่มีเสียงสระ /u:/ และ /ʊ/ ออกเสียงเป็น /u/ เช่น คำว่า pool /pu:l/ และ pull /pʊl/ ออกเสียงเป็น /pul/ และ Luke /lu:k/ และ look /lʊk/ ออกเสียงเป็น /luk/
  - คำที่มีเสียงสระ /ɒ/ และ /ɔ:/ ออกเสียงเป็น /ɔ/ เช่น คำว่า pot /pɒt/ และ port /pɔ:rt/ ออกเสียงเป็น /pɔt/, /pɔrt/ และ cot /kɒt/ และ caught /kɔ:t/ ออกเสียงเป็น /kɔt/
- (2) เสียงสระผสม (diphthongs) ถูกแปลงเป็นเสียงเดี่ยว (monophthongization) เช่น คำว่า coat, load เป็นเสียง /_o_/ และ make, steak เป็นเสียง /_e_/

ภาษาอังกฤษสำเนียงฟิลิปปินส์ (Philippine English) ปรากฏลักษณะการแปรภาษาอังกฤษ ดังนี้

- (1) ไม่มีเสียงเสียงพยัญชนะพ่นลมในกลุ่มเสียงกัก (stop)
- (2) การแทนเสียงสระ เสียง /a/ แทนเสียง /æ/, /ɔ/ แทนเสียง /o/, /ɪ/ แทนเสียง /i/ และ /ɛ/ แทนเสียง /e/
- (3) การแทนเสียงพยัญชนะ เสียง /s/ แทน /z/, /ʃ/ แทน /ʒ/, /t/ แทน /θ/, /d/ แทน /ð/, /p/ แทน /f/ และ /f/ แทน /v/
- (4) ไม่มีความซับซ้อนของพยัญชนะท้ายควบเสียง
- (5) ออกเสียง /r/ (rhotic) เกือบทุกตำแหน่งของคำ

5.2 การแปรระดับคำศัพท์ (lexis)

เป็นลักษณะการใช้คำศัพท์ของภาษาเดิมหรือภาษาท้องถิ่นที่มีความหมายเหมือนหรือใกล้เคียงกันแทนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยส่วนมากผู้ใช้ภาษาชาวสิงคโปร์มีเชื้อสายจีน ทมิฬ ดังนั้นการใช้คำศัพท์บางคำจึงนำคำจากภาษาจีนและทมิฬมาแทนที่คำศัพท์ภาษาอังกฤษ (Vu, 2012, pp. 45-46) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตารางที่ 1

การแปรความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้พูดชาวสิงคโปร์

Singlish	meaning
1. Abang	elder brother, male cousin
2. Bodoh	dull, unintelligent
3. Hanram	prohibited

ตารางที่ 2

การแปรความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้พูดชาวฟิลิปปินส์

Philippine English	meaning
1. amok	crazy
2. boondock	mountain
3. kundiman	A love song

ส่วนลักษณะการแปรของคำศัพท์ที่พบในภาษาอังกฤษสำเนียงแบบมาเลย์และภาษาอังกฤษสำเนียงแบบฟิลิปปินส์เป็นลักษณะการแปรทางภาษาเพิ่มเติมจากตัวอย่างคือมีการแปลยืม (loan translation) ซึ่งลักษณะการแปลยืมพบเป็นส่วนมากในกลุ่มประเทศแถบเอเชีย อาจเนื่องจากการเชื่อมโยงความหมายของคำดังกล่าวมาแสดงการเชื่อมโยงกับลักษณะของสิ่งๆ นั้น จัดเป็นลักษณะการแปลทางความหมาย (semantic components) หรืออาจกล่าวอีกนัยหนึ่งคือการยืมทางภาษา แต่อาจจะมีความหมายที่แตกต่างกันบ้างเล็กน้อย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตารางที่ 3

การแปลยืมคำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้พูดชาวมาเลเซีย

Manglish	Loan Translation
1. red packet	a sum of money folder inside red paper and given at the Chinese New Year to unmarried younger relatives.
2. spring roll	dish consisting of a savory mixture of vegetables and meat rolled up in a thin pancake and fried

ตารางที่ 4

การแปลยืมคำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้พูดชาวฟิลิปปินส์

Philippine English	Loan Translation
1. open the light	Turn on the light
2. since before yet	For a long time

5.3 การแปรภาษาในระดับบริบท (discourse)

การแปรทางภาษาที่เกิดขึ้นในคุณสมบัติของการนำไปใช้ในบริบท ในภาษาปรากฏให้เห็นการใช้คำอนุภาค (particle) ท้ายประโยคและถูกเพิ่มไปในถ้อยคำดังตัวอย่างบางคำที่พบโดยไลมกรูเบอร์ (Leimgruber) (Vu, 2012, p. 51) ต่อไปนี้

ตารางที่ 5

คำอนุภาคปรากฏท้ายประโยคภาษาอังกฤษโดยผู้พูดในประเทศสิงคโปร์

Partical	meaning
1. Drink lah!	Just drink! (mood marker)
2. ah!	tentative marker
3. hah	question marker

มีข้อสังเกตว่าลักษณะภาษาที่เกิดขึ้นกับผู้ใช้อังกฤษมีลักษณะการแปรไม่ต่างจากปรากฏการณ์การแปรของผู้พูดชาวไทย จากตัวอย่างข้อมูลข้างต้นแสดงการใช้ภาษาของกลุ่มผู้ใช้อังกฤษที่มีความหลากหลายชาติพันธุ์ในประเทศสิงคโปร์ มาเลเซียและฟิลิปปินส์ ทำให้เห็นว่าการแปรของภาษาอังกฤษในระดับต่าง ๆ เช่นเดียวกับประเทศไทยซึ่งเป็นประเทศที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์โดยเฉพาะในแถบภาคเหนือ

จากการนำเสนอและการยกตัวอย่างข้างต้นสามารถสรุปได้ว่าการแปรของภาษาอังกฤษที่เกิดจากกลุ่มผู้ใช้อังกฤษหลากหลายเชื้อชาติและมีการใช้ภาษาแม่ที่ไม่ใช่ภาษาอังกฤษเกิดการแปรในทุกระดับทางภาษา เริ่มตั้งแต่ระดับเสียง คำและความหมาย ไวยากรณ์ และการใช้ในบริบท แต่อาจแปรในระดับมากน้อยหรือเกิดขึ้นบ่อยในระดับที่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเกิดขึ้นในบริบทการใช้ภาษาระดับทางการด้วย อย่างไรก็ตามอาจมีรูปแบบความต่างในเรื่องของระดับความเป็นทางการและไม่เป็นทางการ ความเป็นทางการยังคงต้องยึดตามหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ความไม่เป็นทางการอาจมีการนำภาษาถิ่นผสมในภาษาอังกฤษและระบบภาษาอังกฤษที่ใช้ไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของวู (Vu, 2012, p. 52) ที่กล่าวว่ากลุ่มประเทศในเอเชียที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง จะใช้ภาษาอังกฤษที่ผสมด้วยภาษาถิ่นในสถานการณ์การพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน การนำเสนอผ่านสื่อ หนังสือหรือนิตยสารที่เป็นสถานการณ์ไม่เป็นทางการ

6. การแปรภาษาอังกฤษของกลุ่มชาติพันธุ์กะเหรี่ยงในประเทศไทย

(English variation of Karen ethnic groups in Thailand)

ประเทศไทยประกอบด้วยกลุ่มคนหลากหลายเชื้อชาติ หลากหลายกลุ่มชาติพันธุ์ที่กระจัดกระจายอาศัยอยู่ทั่วประเทศ ได้มีการอพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐานทั้งในชุมชนเมืองและพื้นที่รอบนอก แม้แต่บริเวณชายแดนหลายพื้นที่ที่มีกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ รวมกลุ่มจัดตั้งเป็นที่ยู่ออาศัยเป็นกลุ่ม เป็นชุมชน กลุ่มชาติพันธุ์อพยพมาจากประเทศเพื่อนบ้านด้วยเหตุผลของการหลีกเลี่ยงสงคราม หรือการเข้ามาทำมาหากิน การศึกษา กลุ่มชาติพันธุ์ที่เข้ามาตั้งถิ่นฐานบริเวณชายแดนของประเทศไทยจำนวนมากลำดับต้น ๆ คือ กลุ่มชาติพันธุ์กะเหรี่ยง ซึ่งเป็นกลุ่มเชื้อชาติหนึ่งในประเทศพม่า และอพยพเข้ามาตั้งประเทศไทยเพราะการลี้ภัยสงคราม มาอยู่บริเวณชายแดนของประเทศไทยในหลายพื้นที่ มีกลุ่มชาติพันธุ์กะเหรี่ยงหลายกลุ่มที่กระจัดกระจายอยู่ในประเทศไทย ประกอบด้วยกะเหรี่ยงโป (Pwo) กะเหรี่ยงสะกอ (Sgaw) กะเหรี่ยงปะโอ (Pa-O) กะเหรี่ยงกะยัน (Kayan) กะเหรี่ยงกะยา (Kayah) กะเหรี่ยงกะยอ (Kayaw) (Intajamornrak, 2012, p. 1)

ภาษากะเหรี่ยงเป็นภาษาที่มีโทนเสียงเหมือนกับภาษาไทย รูปแบบการออกเสียงในบางเสียงมีลักษณะคล้ายกับภาษาไทย แต่มีบางเสียงที่เป็นเสียงสระมีความคาบเกี่ยวกับภาษาอังกฤษสำเนียงอเมริกัน เช่นเดียวกับเสียงพยัญชนะบางเสียงใกล้เคียงกับเสียงพยัญชนะของภาษาอังกฤษ ยกเว้นกลุ่มเสียงกัก (plosive) ที่มีทั้งเสียงพ่นลมและไม่พ่นลม (aspiration) ได้แก่ /p, t, k, p^h, t^h, k^h/

จากการศึกษาลักษณะการแปรภาษาของกลุ่มผู้ใช้ภาษาที่เป็นกลุ่มชาติพันธุ์ในระดับต่าง ๆ จากตัวอย่างที่กล่าวมา มีลักษณะของการแปรเสียงภาษาอังกฤษจากกลุ่มชาติพันธุ์ที่ผู้เขียนได้พบ คือ เสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษของกลุ่มชาติพันธุ์กะเหรี่ยงที่อาศัยแถบภาคเหนือของประเทศไทยเกิดปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษ ชาวกะเหรี่ยงมีการแปรเสียงพยัญชนะทำภาษาอังกฤษในคำว่า next /_kst/ โดยไม่สามารถออกเสียงได้ถูกต้องครบทั้ง 3 เสียง มีบางคนที่ยังออกเสียง [s] ได้เพียงเสียงเดียว บางคนออกเสียง [st] เป็นลักษณะการลดเสียงพยัญชนะท้ายเสียงควบ (clusters reduction) ถึงแม้ว่าจะไม่ถูกต้องตามหลักการออกเสียงของภาษาอังกฤษมาตรฐาน แต่เมื่อฟังแล้วก็รับรู้ได้ว่าผู้พูดต้องการสื่อถึงคำว่าอะไร เมื่อพิจารณาลักษณะการออกเสียงที่เป็นเช่นนี้ เพราะภาษากะเหรี่ยงเป็นภาษาที่ไม่มีพยัญชนะท้ายเสียง ดังนั้นเมื่อมีการออกเสียงภาษาอังกฤษจึงออกเสียงเพียงแค่เสียงเดียวหรืออาจจะออกเสียงอีกเสียงไม่ชัดเจน ไม่เพียงแต่เสียงท้ายภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาในการออกเสียง เสียง /v/ คำว่า never ชาวกะเหรี่ยงออกเสียงผิดไม่ต่างไปจากคนไทย เสียงในภาษากะเหรี่ยงเหมือนกับภาษาไทยที่ไม่มีเสียง /v/ ดังนั้น จึงออกเสียงโดยใช้ริมฝีปากเป็นเสียง /w/ ว ที่ใช้ฐานกรณ์ใกล้เคียงกันออกเสียงแทน /v/

โครงสร้างประโยคภาษากะเหรี่ยงมีรูปแบบ SVO (Subject + Verb + Object) เช่นกัน แต่ในระดับของกลุ่มวลี คำนามวลีมีลำดับการวางแตกต่างจากนามวลีภาษาอังกฤษ ชาวกะเหรี่ยงวางตำแหน่งคำคุณศัพท์ตามหลังคำนาม

English language structure: adjective + noun (the **blue** house)

Karen language structure: noun + adjective (the house **blue**)

นอกจากนี้ความแตกต่างระหว่างภาษาอังกฤษกับภาษากะเหรี่ยงที่นำมาซึ่งการแปรทางภาษาและการใช้ไม่ถูกต้องตามหลักภาษาอังกฤษของผู้พูดชาวกะเหรี่ยง มีดังนี้

- 1) ชาวกะเหรี่ยงมักจะออกเสียงโดยการตัดเสียงท้ายคำภาษาอังกฤษ จึงเหมือนเป็นการออกเสียง glottal stop /ʔ/ เนื่องจากภาษากะเหรี่ยงไม่มีพยัญชนะเสียงท้าย
- 2) ภาษากะเหรี่ยงเกือบจะทุกคำเป็นแบบพยางค์เดี่ยว (monosyllabic) จึงค่อนข้างเป็นอุปสรรคสำหรับชาวกะเหรี่ยงในการพูดคำหลายพยางค์ (multi-syllabics) ภาษาอังกฤษ
- 3) การแทนเสียงสระภาษาอังกฤษด้วยเสียงสระภาษากะเหรี่ยง เสียงสระภาษากะเหรี่ยงไม่ได้มีสระผสมเหมือนภาษาอังกฤษหรืออาจมีเสียงน้อยกว่า บางเสียงอาจคล้ายกับสระภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน แต่แตกต่างกันในเรื่องของตำแหน่งการออกเสียง กะเหรี่ยงจึงออกเสียงแทนด้วยเสียงสระกะเหรี่ยงที่ใกล้เคียงกัน
- 4) เสียงพยัญชนะควบภาษากะเหรี่ยงมีแค่ 2 เสียง ในตำแหน่ง CCV ประกอบด้วย 4 เสียง /j, w, r, l/ เท่านั้นในตำแหน่ง C₂ โดย /w/ มีการเกิดร่วมกับเสียงพยัญชนะฐานกรรณฟัน (dental) และปุ่มเหงือกเพดานแข็ง (alveolar-palatal) เช่น /k^hwí/ 'fishhook', /t^hwí/ 'crab', /nwé/ 'seven' เสียง /j, r, l/ เกิดร่วมกับเสียงพยัญชนะริมฝีปาก (bilabial) และเพดานอ่อน (velar) เช่น /mjú/ 'kind', /bjé/ 'blanket', /p^hle/ 'fast', /blài/ 'thin', /k^hrài/ 'reach', /prô/ 'together' (Manson, 2011, p. 6) แตกต่างจากภาษาอังกฤษ สามารถมีเสียงควบพยัญชนะได้ 2-4 เสียง ทั้งในตำแหน่งต้นคำและท้ายคำ เช่น **gray** /grei/ (CCV), **scrap** /skraep/ (CCCV), **lisp** /lisp/ (VCC), **helps** /helps/ (VCCC), **texts** /teksts/ (VCCCC)

จากความแตกต่างของลักษณะทางภาษาในภาษากะเหรี่ยงและภาษาอังกฤษทั้งระดับเสียงพยัญชนะ เสียงสระ และโครงสร้างไวยากรณ์ จึงมีการลำดับส่วนประกอบทางภาษาต่างกัน เมื่อใช้ภาษาอังกฤษทำให้เราสามารถมองเห็นถึงแนวโน้มของการแปรภาษาอังกฤษที่เกิดขึ้นจากผู้พูดกะเหรี่ยง จึงเกิดเป็นภาษาอังกฤษอีกสำเนียง คือ ภาษาอังกฤษสำเนียงกะเหรี่ยง (Karen English) ที่เกิดจากการใช้ภาษาอังกฤษด้วยการผสมผสานภาษากะเหรี่ยงที่อาจเห็นรูปแบบทางภาษาของทั้งสองมาผสมกันหรือเป็นรูปแบบทางภาษาที่เกิดขึ้นใหม่ น่าสนใจศึกษาต่อไปถึงเรื่องภาษาอังกฤษสำเนียงกะเหรี่ยงในแง่มุมทางภาษาศาสตร์แขนงต่าง ๆ หรือศึกษาด้านอื่นที่เกี่ยวข้อง และอาจเกิดภาษาอังกฤษอีกหลายสำเนียงเพิ่มมากขึ้นจากผู้ที่มีความแตกต่างทางเชื้อชาติ หรืออาจเป็นไปได้ว่าชาวกะเหรี่ยงมีแนวโน้มใช้ภาษาอังกฤษดีขึ้น ปราศจากการผสมสำเนียงของภาษาแม่ ชาวกะเหรี่ยงรุ่นใหม่อาจมีการแปรภาษาอังกฤษน้อยลง เนื่องจากคนรุ่นใหม่เริ่มเข้ามาอาศัยและเข้าสังคมเมืองตั้งแต่อายุน้อย จึงได้ซึมซับและสัมผัสกับสังคมที่กำลังเปลี่ยนแปลง การซึมซับการใช้ภาษาที่สองและภาษาต่างประเทศที่ได้สำเนียงไม่แปรมากเกินไป แตกต่างจากชาวกะเหรี่ยงรุ่นเก่า ทั้งนี้หากการได้อยู่ในครอบครัวที่ยังคงพูดและใช้ภาษาแม่ที่ค่อนข้างเข้มงวดก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เกิดการปะปนของภาษาที่สอง การได้คลุกคลีและเน้นเพียงการได้เรียนรู้ ฟัง พูดและสื่อสารภาษาไทยให้เข้าใจ ก็ยังคงพูดภาษาไทยด้วยสำเนียงภาษากะเหรี่ยง แต่ชาวกะเหรี่ยงรุ่นหลัง ช่วงอายุประมาณ 30 ปี สามารถพูดภาษาที่สองและภาษาต่างประเทศในรูปแบบของการลดสำเนียงกะเหรี่ยง และดูเหมือนว่าภาษากะเหรี่ยงจะยิ่งห่างหายไปจากคนรุ่นใหม่เรื่อยๆ อีกทั้งยังพบว่าชาวกะเหรี่ยงรุ่นใหม่ (รวมถึงชาติพันธุ์กลุ่มอื่นด้วย) ให้ความสนใจศึกษาต่อด้านภาษาอังกฤษ และการทำงานที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น

7. บทสรุป

ในบทความนี้ได้นำเสนอปรากฏการณ์ทางภาษาอังกฤษที่ได้มีการเปลี่ยนแปลงไปทุกช่วงเวลา เนื่องด้วยปัจจัยทางสังคมต่างๆ ที่มีผลทำให้ภาษามีการเปลี่ยนแปลง ทฤษฎีการแปรทางภาษาเป็นทฤษฎีทางภาษาศาสตร์เชิงสังคมที่สามารถอธิบายถึงการแปรของภาษาอังกฤษตั้งแต่ยุคเก่ามาจนถึงภาษาอังกฤษที่ใช้ในปัจจุบัน ทำให้เกิดความเข้าใจได้อย่างชัดเจนว่าภาษาอังกฤษมีกระบวนการเปลี่ยนแปลงมาเป็นระบบ และค่อยๆ ขยายการใช้ภาษาอังกฤษทั่วโลก ดังนั้นภาษาอังกฤษจึงไม่ได้มีแค่สำเนียงภาษาอังกฤษดั้งเดิมที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่และเป็นภาษาเริ่มต้น แต่ภาษาอังกฤษได้มีการกระจายไปอย่างกว้างขวางทุกทวีป สิ่งที่เกิดขึ้นคือการเกิดภาษาอังกฤษแบบใหม่หรือภาษาอังกฤษสำเนียงใหม่ จึงเป็นที่มาให้เกิดการจัดกลุ่มภาษาอังกฤษในโลกนี้ออกเป็น 3 กลุ่มประกอบด้วย inner circle, outer circle และ expanding circle รวมถึงภาษาอังกฤษรูปแบบต่างๆ ที่ปรากฏในแถบเอเชีย จัดอยู่ในกลุ่ม outer circle และ expanding circle เพราะได้รับภาษาอังกฤษมาหลังยุคอาณานิคม เกิดการเข้ามามีอำนาจประเทศที่ใช้ภาษาแม่เป็นหลัก จึงได้รับภาษาอังกฤษมาเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ ดังนั้นจึงเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ระดับทักษะการใช้ภาษาอังกฤษต่างกัน หากจะกล่าวว่าการใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือเป็นภาษาต่างประเทศจะทำให้ภาษาแม่ซึ่งเป็นภาษาที่มีเอกลักษณ์ประจำกลุ่มชาติพันธุ์ยิ่งสูญหายไป จนในที่สุดถูกจัดอยู่ในกลุ่มของภาษาใกล้สูญ (endangered language) ก็เป็นแนวโน้มที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคต หากปิดกั้นการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในปัจจุบันก็ดูเหมือนจะเป็นการปิดกั้นความเจริญก้าวหน้าสู่สังคมภายนอกและโอกาสที่จะสร้างความเจริญเติบโตแก่ตนเองและประเทศชาติ จะดีกว่าหากมีการส่งเสริมการอนุรักษ์ไว้ซึ่งภาษาของกลุ่มชาติพันธุ์ด้วยรูปแบบทางสังคมต่างๆ และสร้างความตระหนักให้แก่คนรุ่นใหม่ว่าควรคงไว้ซึ่งภาษาแม่ ภาษาดั้งเดิม ถึงแม้ว่าความสำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษจะยังมีความสำคัญมากขึ้นก็ตาม

ความหลากหลายของภาษาอังกฤษในเอเชียเกิดจากการที่มีผู้ใช้ภาษาจากหลากหลายเชื้อชาติหลากหลายกลุ่มชาติพันธุ์ เป็นความแตกต่างทางวัฒนธรรมและภาษาที่มีภาษาแม่อันสื่อถึงความเป็นเอกลักษณ์ประจำกลุ่มชาติพันธุ์นั้นๆ ภาษาอังกฤษที่ใช้จึงเกิดการผสมและแทรกแซงจากภาษาแม่ เกิดเป็นภาษาอังกฤษสำเนียงเฉพาะของประเทศนั้นๆ เช่น ภาษาอังกฤษแบบสิงคโปร์ ภาษาอังกฤษแบบมาเลเซีย ภาษาอังกฤษแบบฟิลิปปินส์ เป็นต้น ภาษาอังกฤษเหล่านี้มีความแตกต่างทางคุณสมบัติทางภาษาที่เกิดจากตัวผู้ใช้ภาษาหลากหลายชาติพันธุ์ทั้งในระดับของระบบเสียงพยางค์และสระ (phonology) คำและความหมาย (lexis and meaning) ไวยากรณ์ของภาษา (grammar) และการใช้ภาษาในบริบทการสื่อสาร (discourse) จากการเปรียบเทียบการใช้ภาษาอังกฤษระหว่างภาษาอังกฤษดั้งเดิมกับภาษาอังกฤษแบบต่างๆ มีการผสมผสานและการแทรกแซงของภาษาแม่ของกลุ่มชาติพันธุ์ รวมทั้งกลุ่มชาติพันธุ์กะเหรี่ยงในประเทศไทยที่มีภาษากะเหรี่ยงเป็นภาษาแม่ พบว่าชาวกะเหรี่ยงมีการใช้ภาษาอังกฤษแปรไปจากภาษาอังกฤษดั้งเดิม ภาษากะเหรี่ยงมีระบบทางภาษาที่ค่อนข้างแตกต่างจากภาษาอังกฤษ เมื่อชาวกะเหรี่ยงใช้ภาษาอังกฤษจึงมีการนำระบบภาษากะเหรี่ยงและวัฒนธรรมถ่ายทอดสู่ภาษาอังกฤษ ลักษณะของภาษาที่เกิดขึ้นจึงเป็นภาษาอังกฤษอีกรูปแบบหนึ่ง คือ ภาษาอังกฤษสำเนียงกะเหรี่ยง (Karen English) ทำนองเดียวกับกระบวนการการนำหลักทางภาษาไทยเข้ามาใช้ในภาษาอังกฤษโดยการผ่านกระบวนการต่างๆ จนทำให้เกิดเป็นภาษาอังกฤษสำเนียงไทย (Thai English/ ThaiE) (Rogers, 2013; Singhasak & Methitham, 2016) และโรเจอร์ (Rogers, 2013, pp. 252-253) ก็ได้จัด ThaiE เป็น variety of world English โดยให้เหตุผลว่า โครงสร้างภาษาบางลักษณะของภาษาอังกฤษสำเนียงไทย

มีความคล้ายคลึงกับลักษณะทางภาษาของ world English และในเมื่อชาวกะเหรี่ยงเป็นกลุ่มชาติพันธุ์หนึ่งที่อาศัยในประเทศไทย ก็มีความเป็นไปได้ที่ภาษาอังกฤษสำเนียงกะเหรี่ยงสามารถจัดให้เป็น variety of world English เพราะด้วยกระบวนการการถ่ายทอดภาษากะเหรี่ยงสู่ภาษาอังกฤษที่อาจคล้ายกับกระบวนการของภาษาไทยที่ถ่ายทอดสู่ภาษาอังกฤษ จากเหตุผลดังกล่าวสามารถเป็นแนวทางในการศึกษาเพิ่มเติมในอนาคตถึงกระบวนการทางภาษาการใช้ภาษากะเหรี่ยงในภาษาอังกฤษ จนทำให้เกิดการภาษาแปรเป็นภาษาอังกฤษสำเนียงแบบกะเหรี่ยง แต่ในเมื่อกลุ่มชาติพันธุ์กะเหรี่ยงมีกลุ่มย่อยหลายกลุ่ม ก็เป็นที่น่าสนใจว่าภูมิหลังทางภาษาของภาษาแม่ที่แตกต่างกัน จะส่งผลทำให้เกิดการแปรเป็นภาษาอังกฤษสำเนียงที่คล้ายหรือแตกต่างกันอย่างไร

รายการอ้างอิง

- ติญู ศรีนราวัฒน์ และชลธิชา บำรุงรักษ์. (2558). ภาษาและภาษาศาสตร์. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- Bell, A., Sharma D., & Britain, D. (2016). Labov in Sociolinguistics: An Introduction. *Journal of Sociolinguistics*, 20(4), 1-9.
- Edwards, J. H. (2016). Sociolinguistic Variation in Asian English: The Case of Coronal Stop Deletion. *English World-Wide*, 37(2), 138-167.
- Hazen, K. (2010). Labov: Language variation and change. *Research Gate of West Virginia University*, 23-39. Retrieved from <https://www.researchgate.net/publication/293091756>.
- Intajamornrak, C. (2012). Variation and change of the Phrae Pwo Karen vowels and tones induced by Language contact with the Tai language. *MANUSYA; Journal of Humanities Regular*, 15(2), 1-20.
- Kachru, Y. & Nelson, C. (2006). *Asian Englishes Today: World Englishes in Asian Contexts*. Hong Kong: Hong Kong University Press.
- Kiesling, S. (2004). *A variable, a style, a stance: Word-final-er and ethnicity in Australian English*. Australia. Retrieved from https://www.academia.edu/2699018/A_variable_a_style_a_stance_Word_final_er_and_ethnicity_in_Australian_English.
- Kirkpatrick, A. (2010). *The Routledge Handbook of World Englishes*. USA: Routledge.
- Labov, W. (1972). *Sociolinguistic Patterns*. Philadelphia: University of Pennsylvania Press.
- Manson, K. (2011). *The Subgrouping of Karen Languages*. Paper presented at the 21st Southeast Asian Linguistics Society, Bangkok.
- Reyes, A. (2010). Language and Ethnicity. In N. Hornberger & S. McKay, (Series Ed.), *Sociolinguistics and Language Education* (pp. 398-426). UK: Short Run Press.
- Rogers, U. (2013). *Thai English as a Variety* (Doctoral Dissertation in Philosophy), Arizona State University, Arisona.
- Singhasak, P. & Methitham, P. (2016). Non-native English Varieties: Thainess in English Narratives. *English Language Teaching*, 9(4), 128-138.
- Stell G. (2010). Ethnicity in Linguistic Variation: White and Coloured Identities in Afrikaans-English Code-Switching. *International Pragmatics Association*, 20(3), 425-447.
- Trudgill, P. (1995). *Sociolinguistics: An introduction to language and society* (3rd ed.). England: Clays Ltd.

- Vu, P. (2012). English in Southeast Asian Countries. *Literature*. Retrieved from <https://dumas.ccsd.cnrs.fr/dumas-00931949>.
- Wardhaugh, R. (1992). *An Introduction to Sociolinguistics*. Cambridge, MA: Blackwell.
- Wardhaugh, R. (2006). *An Introduction to Sociolinguistics*. New York: Wiley-Blackwell.
- Wong, A. (2007). Two Vernacular Features in the English of Four American-Born Chinese in New York City. *University of Pennsylvania Working Papers in Linguistics*, 13(2), 215-230.